

БОГОВЕТЕ
на Египет
като светкавици
от небето

Ейдриън Ибънс

Отпечатана в Австралия от
Maranatha Media
maranathamedia.com
adrian@maranathamedia.com

Отпечатана в САЩ от
Talking Rock Sabbath Chapel
1260 W. Price Creek Rd
Talking Rock, GA 30175
706.692.8954
www.TRSC.today

МАРАНАТА
МЕДИЯ

maranathamedia.bg

Март, 2016 г.

Съдържание

Предисловие	4
Практиката за убиване с камъни	5
Постановления и съдби, които не били добри	7
Последици от отстъплението със златното теле	11
През огъня	13
Наказване на грях с грях	15
Смесеното множество	16
Надав и Авиуд	18
Светкавица от небето	19
Премахване на защитата	22
Унищожителното дело на ангели	24
Действия на Сатана обгърнати в мистерия	27
Божественият модел на характер и сила	29
Как да решим?	32
Две жени разкриват служението на смъртта	33
Вярата на ханаанката	34
Как прелюбодейката е убита с камъни	36
Кой е на страната на Господ?	43
Една колективна отговорност	45
Апел да бъдем беряни	49

Предисловие

Да се познава наистина Онзи, който управлява вселената с безгранична сила и безкрайна мъдрост, определено изглежда невъзможно. Кой може да намери Бога чрез изследване? Не и аз. Но в страниците на Писанието съществува доказателство, че този велик Бог над цялата природа, желае да бъде познван, и дори да има приятелство с творенията, които е направил. Крайният Източник на всичката сила ни е говорил чрез Сина Си, изпратен от Него, за да разкрие Неговото велико любящо и състрадателно сърце.

Исус ни уверява, че Неговият Баща е точно като самия Него - точно толкова нежен, любящ и чувствителен към нуждите на слабите борещи се хора като вас и мен. "Аз и моят Отец сме едно... Ако си видял мен, видял си моя Баща... Сам Отец ви обича." Но едни съмнения мъждукат, когато четем многото записи в страниците на Библията, където грешниците са убивани с камъни, за това че нарушават правилата, поглъщани са от огън, поразявани са до смърт, и избивани от славата на Господ. Можем ли наистина да се доверим на Бога? Това не е един тривиален въпрос! Нашата вечна съдба и самия ни вечен живот зависят от познаването на истината за единия истинен Бог.

Боговете на Египет като светкавици от небето предоставя свеж поглед върху божественото правосъдие и милост от една страна, и от друга, към коварните и противоположни концепции приети от израилтяните, но с позволението на Бога. Възприетият от тях метод за изпълнение на смъртно наказание, практикуван за първи път от египтяните е ключов фактор в разбирането на многото обезпокоителни инциденти записани в Стария завет. Време е всички да разберат и да познаят Бог, защото часът на Неговия съд дойде. Как ще Го съдим?

Д-р Гари Хълкуист
Атланта, Джорджия.

Практиката за убиване с камъни

Библията описва някои много сурови наказания в книгата на закона:

Лев. 20:2 Да кажеш на израилевите синове: Който от израилевите синове или от чужденците, които пребивават в Израил, даде от потомството си на огъня на Молох, непременно да се умъртви; **народът на земята да го убие с камъни.**

Лев. 20:27 И ако в някой мъж или някоя жена има дух на запитване на мъртви или е врач, непременно да се умъртвят; **да ги убият с камъни** — кръвта им да бъде върху тях.

Лев. 24:15-16 И говори на израилевите синове и кажи: Който прокълне своя Бог, ще носи греха си. Който похули ГОСПОДНОТО Име, непременно да се умъртви; **цялото общество да го убие с камъни.** Бил той чужденец или местен жител, ако похули Името на ГОСПОДА, да се умъртви.

Бог ли е замислил това убиване с камъни? Откъде за първи път ни казва Библията, че е дошла тази практика?

Изх. 8:26 Но Мойсей каза: Не е прилично да направим така, защото ние ще жертваме на ГОСПОДА, нашия Бог, онова, което е гнусота за египтяните. Ето, ако жертваме пред очите на египтяните онова, което е гнусота за тях, **няма ли да ни избият с камъни?**

Убиването с камъни било египетска практика. Ето как египтяните се справяли с престъпление против техните богове. Една от причините поради която Израил желаел да отиде да жертва в пустинята е, защото животните, които щели да жертват били обект на поклонение от страна на египтяните. Много е вероятно фараонът да е знаел добре, че, ако израилтяните жертват в страната, това ще накара египтяните да ги убият с камъни.

Израилтяните възприели тази практика, както става ясно от това което желаели да направят на Мойсей.

Изх. 17:4 Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни!

Когато Халев и Исус Навин умолявали народа да възлезе и да завладее Ханаан, народът отговорил на това като поискал да ги убие с камъни.

Числа 14:8-10 Ако ГОСПОД има благоволение към нас, Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде — земя, където текат мляко и мед. Само не въставайте против ГОСПОДА и не се страхувайте от народа на земята, защото той е хляб за нас! Защитата му се оттегли от него, а ГОСПОД е с нас; не се бойте от тях! **Но цялото общество каза да ги убият с камъни.** Тогава ГОСПОДНАТА слава се яви в шатъра за срещане пред всичките израилеви синове.

Ако Бог не се бил намесил, те щели да го направят. Тогава защо Бог би позволил тази египетска практика за убиването с камъни да влезе в законите на Израил?

Ез. 20:23-26 Също им се заклек в пустинята, че ще ги разпръсна между народите и ще ги разпръсна по разни страни, защото не вършиха правилата Ми и отхвърлиха наредбите Ми, и оскверниха съботите Ми, и очите им бяха към идолите на бащите им. **Затова и Аз им дадох наредби, които не бяха добри, и правила, чрез които нямаше да живеят,** и ги оставих да се осквернят в приносите си, като превеждаха през огън всяко първородно — за да ги ужася, за да познаят, че Аз съм ГОСПОД.

Постановления и съдби, които не били добри

Понеже Израил бил презрял постановленията и съдбите на Бога, и осквернил съботата Му, Той им дал постановления и съдби, които не били добри. Кои са тези постановления и съдби, които не били добри?

Господ казал на израилтяните: “Понеже те не изпълниха съдбите ми, но презряха постановленията ми, и оскверниха съботите ми, и очите им бяха след идолите на бащите им, затова и Аз също им дадох постановления, които не бяха добри, и съдби, чрез които нямаше да живеят.” Поради продължително непослушание, **Господ анексирал наказания за престъпването на Неговия закон, които не бяха добри за престъпника**, или чрез които той нямаше да живее в бунта си. Духът на пророчеството, том 1, стр. 265, Параграф 2.

Тези не добри постановления и съдби били анексираните или добавените към закона наказанията за наказване на престъпление. Със сигурност не е добро нещо да бъдеш убит с камъни. Тези наказания били в съзвучие със собствените им идеи за съд над престъпника. Те отразявали тяхното собствено мислене и пътища, които те били научили от Египет. Както Исус обяснява:

Лука 19:21-22 **Защото се боях от теб, понеже си строг човек:** взимаш това, което не си положил, и жънеш, което не си посял. **Господарят му каза: От устата ти ще те съдя, зли слуго. Знаел си, че съм строг човек**, който взимам това, което не съм положил, и жъна, което не съм сял;

Помнете че самите израилтяни били тези, които взаимствали практиката за убиване с камъни, за да се справят с престъпление. Когато решили да убият с камъни Мойсей, както е записано в Изход 17:4, те разкрили един дух на съд без милост. Библията казва:

Яков 2:13 Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда.

Понеже израилтяните не показали милост в техния съд, този съдебен процес бил отразен обратно към тях. Те избрали да вярват, че Бог иска да ги убие в пустинята, и поискали да убият Мойсей с камъни. Бог не е за подиграване – тъй като израилтяните посели това семе, те пожънали и жетвата му. Отново както казал Исус:

Мат. 7:1-2 Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквата мярка мерите, с такава ще ви се мери.

В пустинята израилтяните осъдили себе си на смърт със собствените си уста, според собствените им убеждения за Бога.

Израилтяните многократно изразявали страховете си, че Бог ще ги убие в пустинята:

Изх. 14:11 И казаха на Мойсей: Понеже нямаше гробища в Египет, **затова ли ни изведе да умрем в пустинята?** Защо ни направи това и ни изведе от Египет?

Изх. 16:3 Израилевите синове им казаха: **По-добре да бяхме умрели от ГОСПОДНАТА ръка в египетската земя,** когато седяхме около котлите с месо и ядохме хляб до насита; защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад!

Числа 14:2-3 И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: **Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени?** Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет?

Затова те получили присъда според собствената си присъда:

Числа 14:26-29 ГОСПОД говори още на Мойсей и Аарон, и каза: Докога ще търпя това зло общество, което роптае против Мен? Чух роптанията на израилевите синове, с които роптаят против Мен. Кажи им: Жив съм Аз, заявява ГОСПОД — **наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми!** Трупове ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен,

Както ще видим по-нататък, тази смъртна присъда би могла да се окаже благословение за тях, ако те били избрали да вярват, че Бог ще им покаже милост, но те не повярвали в това и така погинали.

Евр. 3:17-19 А против кои се гневи четиридесет години? Не против онези ли, които съгрешиха и чиито трулове паднаха в пустинята? На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онези ли, които бяха непокорни? **И така, виждаме, че те не можаха да влязат поради неверието си.**

По времето на Христос виждаме как фарисеите били приклекчени от собствената си съдебна система, която предците им били получили от египтяните. Тя разкрива постоянният страх, с който живеели израилтяните, и робството, което той създава.

Лука 20:4-7 Йеоановото кръщение от небето ли беше, или от хората? А те разсъждаваха помежду си, като казваха: Ако речем: От небето – ще каже: Защо не го повярвахте? **Но ако речем: От хората – целият народ ще ни убие с камъни,** защото са убедени, че Йеоан беше пророк. И отговориха, че не знаят откъде е.

Фарисеите живеели в един свят на осъждането, гнева и отмъщението. Законът предоставял средство да се опитат да унищожат законодателя. Те използвали закона по незаконен начин.

Жадуваха да отмъстят заради ясните Му укори. Бяха се опитали да Го предизвикат да каже или да извърши нещо, което да им даде случай да Го осъдят. **Няколко пъти**

правиха опит да Го убият с камъни, но Той се бе отдалечавал тихо и се бе изгубвал от погледа им. Копнежът на вековете, стр. 538, Гл. 59 - Параграф 3

Онези принципи чрез които Израил съдел, Бог добавил към закона. Позволил им да бъдат съавтори на закона на тяхната нация. Отразил обратно към тях принципите, чрез които избрали да живеят. Това е защото Бог не е някой, който им се налага насила.

Насилието противоречи на принципите на Божието управление. **Бог желае служба само от любов; а любовта не се налага със заповед**; тя не се печели със сила или власт. Само любовта пробужда любов. Копнежът на вековете, стр. 22, Гл. 1 - Параграф 9

Бог нямал да им налага насила Своите заповеди. Той им дал тези чудни правила за тяхно добро. Заповедите Му са пълни с обещания и надежда. Но Той позволил на Израил да оформи своята собствена нация според начина по който възприемал Бога. Той не би могъл да им наложи насила истината за Себе Си. Те трябвало да я пожелаят и да я търсят, но не го направили. Отхвърлили Него и избрали боговете на Египет – боговете, които вече познавали.

Последици от отстъплението със златното теле

Важно е да се отбележи, че тези наказателни мерки за убиването с камъни били поставени в закона след като Израил танцувал около златното теле. Чрез своите действия, Израил бил заявил твърдо, че отхвърля истинския Бог на небето и прославил златното теле, което било едно от египетските божества. Жертването на едно теле или един бик в Египет щяло да навлече на израилтяните убиване с камъни. Избирайки да се покланят на златното теле, израилтяните приели съдебната система на този бог. Да съгрешиш срещу златното теле означавало да бъдеш убит с камъни.

Римл. 6:16 Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?

Израил бил предал себе си като слуга на тази фалшива система на поклонение, която била творение на Сатана. Мнозина били избрали за техен водач Сатана, и затова било позволено неговите принципи да бъдат анексирани към националното управление. Съучастничеството на Аарон в този грях само дало по-голямо предимство на Сатана. Ако Мойсей не се бил помолил специално за Аарон, Сатана щял да има свободата да унищожи бъдещия първосвещеник и да докара голяма скръб на Мойсей и на Израил.

Изх. 32:34-35 А ти иди сега, води народа на мястото, за което ти говорих. Ето, Ангелът Ми ще ходи пред теб. Но в деня на посещението Си **ще въздам върху тях наказанието за греха им**. Така ГОСПОД поразил народа, защото направиха телето, което Аарон изработи.

Интересното е как този стих казва, че Господ поразил (англ. нанесъл язва) народа, защото направил златното теле. Думата язва е същата, която е използвана в следния стих:

Изх. 21:35 Ако волът на някого *убоде* вола на ближния му, така че той умре, тогава да продадат живия вол и да си разделят стойността му и мъртвия вол също да си разделят.

Контекстът на думата може да бъде използван за вол, който пробужда друг вол, в следствие на което вторият вол умира. Израил избрал да се покланя на египетските богове, и Бог въздал (англ. посетил) върху тях агресията на волското божество (или това на телето). Бог посетил Израил според техните разбирания за божество. Понеже поклонението на златното теле било сатанинско творение, било позволено неговите принципи да имат по-голям контрол над живота им.

През огъня

Забелязваме една друга практика на египтяните свързана с тяхната система за поклонение, която е спомената в Езекиил:

Ез. 20:25, 26 Затова и Аз им дадох наредби, които не бяха добри, и правила, чрез които нямаше да живеят, и ги оставих да се осквернят в приносите си, като превеждаха през огън всяко първородно

Египтяните карали децата си да прескачат една огнена стена. Забележете коментарите на Духа на пророчеството:

Египтяните били възприели традиции във връзка с жертването. Те не признали съществуването на небесния Бог. Жертвали на техните идоли. С голяма помпозност и церемониалност провеждали своето идолопоклонство. Издигали олтари в чест на боговете си, и изисквали дори собствените им деца да минават през огъня. След като били издигнали олтарите си, те изисквали от децата си да прескачат олтарите през огъня. Ако можели да го направят без да бъдат изгорени, идолските свещеници и народа приемали това като доказателство, че богът им е приел техните приноси, и облагодетелствали по особен начин човекът, който е преминал през огненото изпитание. Той бил обсипван с блага и оттам нататък щял винаги да бъде оценяван високо от целия народ. Никога повече не било позволено да бъде наказван, колкото и тежки да бъдат престъпленията му. Ако друг който скачал през огъня имал нещастieto да бъде изгорен, съдбата му била решена; защото те смятали, че боговете им са ядосани, и нямало да бъдат умилостивени с нищо по-малко от нещастния живот на жертвата, и той бил принасян в жертва на техните идолски олтари.

Дори някои от израилтяните били деградирани дотам, че те самите практикували тези мерзости, и Бог направил така, че огънят да се запали върху техните деца, които те карали да минават през огъня. Те не стигнали до всички крайности на езическите народи; но **Бог ги лишил от децата им, като правел така че огънят да погълне децата им докато**

преминавали през него. Духът на пророчеството, том 1, стр. 267-268.

Следователно, не само убиването с камъни било свързано с египетската система на поклонение, но и минаването през огъня. Виждаме че в своята милост Бог позволил на синовете и дъщерите на израилтяните да бъдат погълнати от огъня. В милостта Си Бог позволил тези деца да умрат мигновено вместо да минават през пламъците, получавайки ужасни изгаряния, а след това да се изправят пред ужаса от това да бъдат екзекутирани в чест на египетските богове. Интересно е да се види, че практиката за убиване с камъни е свързана с прекарването на деца през огъня.

Лев. 20:2 Да кажеш на израилевите синове: Който от израилевите синове или от чужденците, които пребивават в Израил, даде от потомството си на огъня на Молох, непременно да се умъртви; **народът на земята да го убие с камъни.**

Наказване на грях с грях

Струва си да се отбележи, че комбинирането на тези две практики идвало от египетската култура. Едната практика е използвана, за да се унищожи другата. Бог въздава нечестията на един аспект от това поклонение върху друг аспект от същата система на поклонение. Наказва греха с грях. Дали това би могло да е нещо, което израилтяните са разбирали? В тези присъди, които не са добри, Господ не е ли показвал на Израил самоунищожителното естество на греха, докато в същото време им позволявал да възприемат наказателни мерки, които те самите били избрали според милостта, която видели в боговете на които се кланяли? Дали присъди като тези са подобни да присъдите в Египет? Бог позволил язви в Египет, характеризиращи се с боговете на които египтяните се кланяли и по този начин наказал греха на идолопоклонството чрез обектите, които представлявали тези идоли.

Избирайки системата за поклонение на златното теле, дали Израил не е поканил присъдата с изгарянето, която се състояла в минаване през огъня?

Числа 11:1 И народът роптаеше и това беше зло в ушите на ГОСПОДА. И ГОСПОД чу и гневът Му пламна, и огън от ГОСПОДА се запали между тях и пояждаше в края на стана.

Смесеното множество

Духът на пророчеството споменаваше, че Бог е погълнал в огъня децата на онези, които ги карали да минават през огъня като акт на поклонение на езическите божества

В Числа 11-та глава виждаме осъществяването на същия процес. Хората били погълнати от огън. Това бил един процес, който те разбирали. Необходимо е да се повтори, че Израил бил избрал египетската система. Числа 11:1 говори конкретно за онези, които били в периферията на лагера. Елън Уайт обяснява, че тези, които следвали Израил в краищата му, били смесеното множество.

Още с тях излезе и голямо разноплеменно множество...” (Иzx. 12:34-39). Тук имаше не само хора, подбудени от вяра в израилевия Бог. По-голямата част желяеха само да избегнат язвите или **да следват по петите движещото се множество** просто от удивление и любопитство. Патриарси и пророци, стр. 281, Гл.25 – Параграф 2

Смесеното множество иницириало отстъплението със златното теле.

“Смесеното множество” първо се отдаде на недоволство и нетърпение и поведе останалите в последвалото отстъпление. Един от обектите, на които египтяните гледаха като на божествени символи, бе волът или телето. Участвалите преди в такова идолопоклонство в Египет предложиха да се направи едно теле и да му се поклонят. Патриарси и пророци, стр. 316, Гл. 28 – Параграф 3

Тази група лагерувала в краищата на Израил и не била посветена на истинския небесен Бог, а само се опитвала да избегне наказанието в Египет. Сатана често ги използвал, за да въвлеча Израил в грях.

Мойсей стоял пред тях като представител на Христос, но те искали да го убият с камъни. По същия начин юдеите се осланяли на римския процес за разпъване, за да убият Христос.

Отхвърлили Христос, избрали Варава, и, четиридесет години след това, при унищожението на Ерусалим, понесли последиците от собствения си избор, когато на Сатана бил даден пълен контрол над народа.

Чрез упорито отхвърляне на Божествената любов и милост евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си. Страхотните жестокости, които се извършиха при разрушаването на Ерусалим, са една проява на отмъстителната мощ на Сатана над поддаващите се на неговия контрол. Великата борба, стр. 35, 36, Гл. 1 – Параграф 46

Надав и Авиуд

Присъдата с огъня виждаме още веднъж в случая с Надав и Авиуд:

Лев. 10:1-2 А Надав и Авиуд, синовете на Аарон, взеха всеки кадилницата си, сложиха в тях огън и сложиха на него тамян, и принесоха пред ГОСПОДА чужд огън, който Той не им беше заповядал. **Затова излезе огън отпред ГОСПОД и ги пояде** и те умряха пред ГОСПОДА.

Това бил един процес на съд, който бил избран от самия Израил чрез тяхното поклонение на златното теле и с възприемането на египетските наказания. Исус ни е казал ясно:

Мат. 7:2 Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

Израил бил избрал тази система и така бил съден според собствените си желания и принципи. Не можем да кажем със сигурност как точно е излязъл този огън от Господ. Ето какво ни казва Духът на пророчеството:

Надав и Авиуд бяха свещеници в светилището, и въпреки че не беше законно да използват обикновен огън, когато влязоха пред Бога, тези свещеници дръзнаха да запалят техния тамян с непосветен огън. Свещениците си бяха угаждали с употребата на вино, и моралните им усещания бяха притъпени; те не осъзнаваха характера на своите действия и не проумяваха колко страшни щяха да бъдат последиците от техния грях. **Един огън пламна от Светая Светих и ги погълна.** Въздържание, стр. 280.

Светкавица от небето

Огнят дошъл директно от Светая Светих. Откровението ни говори и за други неща, които идват от Най-святото място:

Откр. 11:19 И Божият храм на небето се отвори, и в храма се видя ковчегът на Неговия завет; и настанаха светкавици и гласове, и гръмове, и земетресение, и силен град.

Христос е описан в 10-та глава на Данаил с лице като светкавица, подобно и ангелът, който дошъл да призове Христос да излезе от гроба:

Дан. 10:5-6 И повдигнах очите си и видях, и ето, един мъж, облечен в лен, а кръстът му — опасан с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше като хрисолит, **а лицето му изглеждаше като светкавица и очите му — като огнени факли**, а мишците и краката му бяха на вид като полиран бронз и гласът на думите му — като глас на множество.

Мат. 28:2-3 И ето, **стана голям трус; защото Господен ангел слезе от небето и пристъпи**, премести камъка и седна на него. **Видът му беше като светкавица**, а облеклото му – бяло като сняг.

Важно е също, че за Сатана се говори като за светкавица, която пада от небето.

Лука 10:18 А Той им каза: Видях Сатана да пада от небето като светкавица.

Изглежда светкавиците, гръмотевиците и земетресенията са свързани със силата на Христос и ангелите - добри или зли. Понеже цялата сила принадлежи на Бога, тогава всичката сила, която е дадена за дейността на ангелите трябва да се определя от Бог Отец.

Пс. 62:11 Веднъж говори Бог, и два пъти чух това — че силата е Божия.

Римл. 13:1 Всеки човек да се подчинява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са определени от Бога.

Струва си да се спомене, че препратките към яростен вятър, или буря, земетресение и огън, които говорят за ангелско присъствие и сила, са свързани с историята за Илия:

3 Царе 19:11-12 Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра — земетресение, но ГОСПОД не беше в земетресението; а след земетресението — огън, но ГОСПОД не беше в огъня; а след огъня — звук като от тих повей.

Щом като Божията сила се дава, както на добри, така и на зли ангели, това преживяване с Илия не ни ли предупреждава срещу определянето на Божия характер чрез изявата на сила? Някои употреби на силата Му идват директно от Него, но други от светкавицата която пада от небето чрез Сатана. Понеже много от ситуацияите са доста трудни за определяне, нека слушаме тихия и тънък глас, който ни говори за Неговата милост, любов и благодат.

Имаме ясен пример за това, че на Сатана е дадено да използва Божията сила в историята с Йов и Божият огън, който паднал от небето.

Йов 1:8-16, 19 И ГОСПОД каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята — човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и отбягва злото? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: Без причина ли се бои Йов от Бога? Не си ли оградил и него, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята. Но простри сега ръката Си и се докосни до всичко, което има — дали няма да Те похули в лице! **Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, всичко, което има, е в твоята ръка** (англ. сила); само към него не простирай ръка. И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА. И в деня, когато синовете му и дъщерите му

ядяха и пиеха вино в къщата на най-възрастния си брат, при Йов дойде пратеник и каза: Говедата оряха и магаричите пасяха при тях, когато савците ги нападнаха и ги откараха, избиха и слугите с острието на меча; и само аз избягах, за да ти съобщя. Докато той още говореше, дойде и друг и каза: **Божи огън падна от небето и изгори овцете и слугите, и ги погълна;** и само аз избягах, за да ти съобщя... и **внезапно дойде силен вятър** от отвъд пустинята и удари четирите ъгъла на къщата, и тя падна върху младежите и те умряха; и само аз избягах, за да ти съобщя.

Премахване на защитата

Понеже всичката сила идва от Бога, виждаме, че на Сатана е позволено да използва сила, за да унищожава с огън, вятър и меч. Силата идва от Бога, но се позволява да бъде използвана на места, където не действа защитаващата ръка на Бога. Забелязваме нещо много важно след инцидента със златното теле, което се отразило на защитата на израилтяните.

Мойсей изобличил Аарон и го информирал, че поведението му заслужава сериозно порицание; защото той бил благословен повече от народа, и му било позволено да има близко общение с Бога. Това че извършил един такъв голям грях, дори и за да спаси живота си, било изумително за верния Мойсей. Той видял, че хората били съблечени; т. е., че им били взети орнаментите; защото Аарон ги бил разголил за техен срам пред враговете им. Той ги бил лишил от орнаментите им и ги изложил на срамна употреба. **Те не просто загубили орнаментите си, но били лишени от защитата им срещу Сатана; защото били загубили своето посвещение на Бога, и се лишили от защитата Му. В своето негодувание, Той премахнал неговата поддържаща ръка и те били изложени на презрението и силата на враговете си.** Враговете им познавали добре чудните дела, които били извършени чрез ръката на Мойсей в Египет. Знаели че Мойсей ги бил извел от Египет в послушание на заповедта на Бога на евреите, за да ги отърве от идолопоклонство, и да запази за Себе Си тяхната пълна обич и свято поклонение. Духът на пророчеството, том 1, стр. 250.

Историята с Йов имала специално значение за израилтяните, защото и в двата случая ръката на Божията защита била премахната и на Сатана бил даден достъп да атакува и да ги измъчва. Бог ги приготвил за тяхното преживяване в пустинята като вдъхновил Мойсей да напише книгата Йов преди да отиде в Египет.

Многото години на пустинното уединение не били загубени. Мойсей не само се подготвял за великото дело, което било пред него, но през това време, под вдъхновението на Светия

Дух, написал книгата Битие, а също и книгата Йов, които щели да бъдат четени с най-дълбок интерес от Божия народ до края на времето. Знамения на времето, 19-ти февруари, 1880 г.

Унищожителното гело на ангели

Знаейки че, както добрите, така и злите ангели имат достъп до силата на Бога, и че те са като светкавици, които идват от трона на Бога, как може да се определи дали силата на Бога е била използвана от зли ангели? Следният цитат от *Великата борба* обяснява, че както добрите, така и злите ангели използват унищожителна сила.

Когато Исус напуска светилището, тъмнина покрива жителите на земята. През това ужасно време праведните трябва да живеят без застъпник пред очите на един свят Бог. Силата, задържала досега влиянието на Сатана над непокаяните, е отстранена и злият ги завладява окончателно. Божието дълготърпение е свършило. Светът е отблъснал Неговата милост, пренебрегнал е Неговата любов и е потъпкал закона Му. Неправедните са преминали границите на своето благодатно време; Божият Дух, на Когото постоянно са се съпротивлявали, най-после се е оттеглил от тях. Незакриляни повече от Божествената благодат, те са без защита пред лукавия враг. Тогава Сатана ще тласне жителите на земята в последна голяма скръб. Когато Божиите ангели спрат да обуздават свирепите ветрове на човешките страсти, всички елементи на борба ще бъдат пуснати на свобода. Целият свят ще бъде въвлечен в гибел, много по-страшна от сполетялата древния Ерусалим.

Един-единствен ангел погуби всички египетски първородни и страната се изпълни със скръб и ридания. Когато Давид съгреша срещу Бога, като изброи народа, един ангел причини ужасното опустошение - наказание за неговия грях. **Същата разрушителна сила, която е възможно да бъде приложена от светите ангели по Божията заповед, ще бъде приложена и от злите ангели, когато Той допусне това.** Сега силите са в готовност и чакат само Божието позволение, за да започнат повсеместно опустошение. *Великата борба*, стр. 614, Гл. 39 – Параграф 3, 4

Виждаме доказателство за това, че Божиите ангели използват унищожителна сила при унищожаването на Ерусалим:

Хората ще продължават да издигат скъпи сгради, които струват милиони; ще се отдава специално внимание на тяхната архитектурна красота, стабилност и солидността с която са конструирани; но Господ ме инструктира, че независимо от тази необикновена здравина и скъпа показност, тези сгради ще споделят участта на храма в Ерусалим. Онази величествена структура падна. **Ангелите на Бога бяха изпратени да извършат унищожителното дело, така че нито един камък да не остане несъборен.** (Ръкопис 35, 1906 г.). АБК, т.5, стр. 1098.

Знаем че римските войници били тези, които унищожили храма, но тук виждаме как Божиите ангели им помагат в това дело. Отново забелязваме комбинацията от ангелско и човешко сътрудничество при унищожението на Ерихон:

Христос е стълбата която видял Яков, по която се възкачвали и слизали Божиите ангели, докато Божията слава осветлявала всяка извивка от най-високото небе до земята. Христос обхванал бездната, която отделяла човека от Бога и земята от небето, и той действа постоянно в наша полза, и ние трябва лично да сътрудничим на него и на небесните същества. **Но Христос не може да направи нищо за нас без нашето сътрудничество, и ние не можем да направим нищо без него.** Сатана и неговите ангели са във война с нас, и ще бъдат във война с нас до края на света, а Исус ни е казал: "Без мен не можете да направите нищо." Това е урокът, който Христос е преподавал на учениците си във всички векове и във всяко поколение. Когато Исус Навин излязъл сутринта преди завземането на Ерихон, пред него се явил един войник, който бил напълно екипиран за битка. И Исус попитал: "Откъм нас ли си, или си от враговете ни?" а той отговорил: "Като Военачалник на Господното войнство дойдох сега." Ако очите на Исус се били отворили както тези на Елисеевия слуга в Дотан и той би могъл да издържи гледката, щял да види как Господните ангели са обградили израилтяните; защото обучената небесна армия била дошла да се бие за Божия народ, и военачалникът на Господните множества бил начело. **Когато паднал Ерихон, никаква човешка ръка не докоснала стените на града, защото ангелите на Господ съборили укрепленията и влезли в крепостта на врага. Не Израил, а Военачалникът на Господното войнство превзел Ерихон. Но Израил**

трябвало да има своята част, за да покаже вярата си във Военачалника на тяхното спасение. Ривю енд Херълд, 19-ти юли, 1892 г.

Божии ангели изискват сътрудничество, защото без вяра в Бога, Той не може да заповяда на ангелите Си да действат в наша полза. Виждаме как небесните ангели подпомагат Йонатан, когато трябва да се справи с филистимците.

Небесните ангели защитиха Йонатан и придружителя му, ангели се биха на тяхна страна и филистимците паднаха пред тях. Земята потрепери, сякаш приближаваше голямо множество конници и колесници. **Йонатан разпозна знаците на Божествената помощ.** Дори и филистимците разбраха, че Бог действаше за спасението на Израил. Патриарси и пророци, стр. 625, Гл. 60 – Параграф 20

Йонатан разпознал признаците за божествена помощ. Същата тази помощ се проявила при Давид, който се доверил, че Бог ще му помага.

2 Царе 5:24 **И когато чуеш шум като от маршируване по върховете на черниците,** тогава побързай, защото тогава ГОСПОД ще излезе пред теб, за да разбие стана на филистимците.

Виждаме как Божиите ангели помогнали на Йонатан и оръженосеца му като победили враговете им. Казано ни е че ангелите защитили двамата мъже. Казва се също, че те воювали на тяхна страна. Дали това дело на воюване е самото защитаване, или е действителен бой?

Действия на Сатана обгърнати в мистерия

Когато се четат историите на Библията, е много трудно да се определи точно кой какво прави. Тази ситуация не е случайна. Сатана се прикрива внимателно и мами винаги когато може. В небето било много трудно за ангелите да разберат ходовете му.

Измамната му сила бе мощна. Прикрит зад маската на фалша, той печелеше предимство. Всичките му деяния бяха така забулени в тайнственост, че на ангелите им беше трудно да открият истинското естество на неговото дело. Докато то не се развиеше напълно, злото му естество не можеше да бъде изложено на показ; недоволството му нямаше да бъде разкрито като бунт. Дори верните ангели не можеха напълно да схванат характера му и да разберат до какво водеше делото му. Патриарси и пророци, стр. 41, Гл. 1 - Параграф 25

Знаем че Сатана се опитва да постави собствените си качества върху Бога:

Пророкът казва: “Ти си погубил себе си, Израилю”; “защото си паднал чрез беззаконието си” (Осия 13:9,14:1 - ЦП). **Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога.** Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. Чрез упорито отхвърляне на Божествената любов и милост евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си. Великата борба, стр. 35, Гл. 1 – Параграф 45

Разбирането на Божия народ било заслепено, защото Сатана представял погрешно, характера на Бога. Нашият добър и жалостив Господ беше представен пред народа облечен в атрибутите на Сатана... Избрани вести, том 1, стр. 235, Гл. 55 – Параграф 1

Трудността в това да се разбере кои ангели са извършили дадени действия изисква от нас да основем тези решения на

базата на това което разбираме за характера на Бога. Всичката сила принадлежи на Бога и нищо не може да се случи в този свят, без Той да е намесен. Сатана не разполага със сила в ръцете си, която Бог не Му е позволил да използва. Следователно, цялото унищожение и смъртта на всички се осъществява, чрез силата на Бога.

Божественият модел на характер и сила

Това ни води до един много важен въпрос. Каква е връзката между Божия характер и Неговата сила? Дали Божият характер се извява чрез Неговата сила, или Божията сила се извява чрез Неговия характер? Надявам се че улавяте важността на тази идея. За по-широк контекст по темата гледайте презентацията *Божественият модел на силата и характера* в maranathamedia.bg или в [youtube.com](https://www.youtube.com). Ако се покланяме на Бога като сила, тогава силовите действия, които са записани в Библията, ще дефинират какъв е Той. Но, ако се покланяме на Бога като характер, изобилстващ с добрина и истина, тогава всички силови действия ще отразяват Неговия характер и могат да бъдат приписани директно на Него. Онези които не отразяват характера Му ще бъдат приписани на силите на тъмнината. Затова Бог като личност не може да бъде съден според сила; Той не е във вятъра, земетресението и огъня. Той е тихият и тънък глас на характера.

Въпросът за това как разбираме всички тези истории в Библията трябва да бъде ръководен изцяло върху нашето възприемане на Неговия характер. Характерът е източникът, а силата е каналът. Ако определяме характера на Бога чрез Неговата сила, тогава сме превърнали средството или каналът в източник и така ще представим погрешно характера на Бога. Казвам отново, проверете презентацията *Божественият модел на силата и характера*, за да си изясните това.

Когато прочитаме всички пасажии в Стария завет, ето ръководните образци на характера, които ни помагат в това изследване:

Изх. 34:5-7 И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие,

престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение.

Сатанинските представяния срещу управлението на Бога, и защитаването му на онези, които дошли на негова страна, било едно постоянно обвинение срещу Бога. Неговото мърморене и оплаквания били безпочвени; и все пак Бог му позволил да действа според своята теория. Бог би могъл да унищожи Сатана и всичките му симпатизанти, с такава лекота с каквата се взема камъче и се хвърля на земята. **Но извършвайки това той би направил прецедент за упражняването на сила. Всичката принуждаваща сила се намира само под управлението на Сатана. Принципите на Господ не са от такъв порядък. Той нямаше да работи в тази посока. Той нямаше ни най-малко да насърчи, което и да е човешко същество да се поставя като Бог над друго човешко същество, чувствайки се свободно да му причинява физическо или душевно страдание. Този принцип е изцяло сатанинско творение.** Ривю енд Херълд – 7-ми септември, 1897, Параграф 7

Бог пази запис на народите. Нито едно врабче не пада на земята без Той да забележи това. Онези които са вършили зло срещу съحوвете си, казвайки: От къде ще знае Бог? един ден ще бъдат призвани да се срещнат с дълго отлаганото отмъщение. В този век се показва повече от едно обикновено презрение към Бога. Хората са достигнали една степен на нахалство и непослушание, които показват, че чашата на нечестие им е почти пълна. Мнозина доста са прекрачили границите на милостта. Скоро Бог ще покаже, че наистина е живият Бог. Той ще каже на ангелите, „Не воювайте вече срещу Сатана в усилията му да унищожава. Нека прояви злобата си върху децата на непослушанието; защото чашата на нечестие им е пълна. Те са напредвали от една степен на нечестие към друга, ежедневно добавяйки към беззаконието си. Вече няма да се намесвам пречейки на унищожителя да извършва делото си.“ Ривю енд Херълд – 17-ти септември, 1901 г.

Затова като знаем, че Сатана може да действа като падаща от небето светкавица, тогава възможно ли е да видим, че, когато

той се придвижва към извършването на унищожителното си дело, силата за извършването на делото му идва от трона на Бога и затова в Писанието е записано като Божия присъда? Можем ли също да видим, че, понеже на Сатана е даден достъп да използва сила извън постановленията и съдбите на Бога, Бог лично не може да бъде съден чрез употребата на тази сила?

Как га решим?

Връщайки се на историята с Надав и Авиуд, вдъхновението ни казва, че огънят, който дошъл от Най-святото място погълнал тези мъже. Това означава ли, че Надав и Авиуд са били превърнати на пепел в храма? Не, защото те били отнесени в дрехите си.

Лев. 10:4-5 И Мойсей повика Мисаил и Елисафан, синовете на Озиил, чичото на Аарон, и им каза: Пристъпете, вдигнете братята си отпред светилището и ги изнесете вън от стана. И те пристъпиха и ги изнесоха с хитоните им вън от стана, както каза Мойсей.

Били ли са изгорели дрехите им? Не ни е казано, А кожата им? Не ни е казано. Сила от Господ ли е излязла, за да ги погълне? Да. Дали Бог ги е направил да минат през огъня като боговете на египтяните, или Бог е позволил принципите на израилтяните да дойдат върху тях според присъдата на египетските богове, които те си били избрали? Били ли са осъдени според собствения им съд, както казал Исус? Дали са били екзекутирани с електрически ток? Кой е направил това? Не ни е казано. В крайна сметка, трябва ли да използваме тази проява на сила като доказателство за това как Бог действа директно? Не, защото Бог не е във вятъра, земетресението и огъня. Премахнал ли е Бог Своята защитаваща ръка от тях след инцидента със златното теле? Да. Трябва да бъдем много внимателни за това как преценяваме тези истории, защото ще бъдем съдени с мярката с която съдим, Ако вярваме, че Бог съди без милост, тогава това ще бъде процесът, който ще осъди и нас, защото този грях на идолопоклонството ще бъде въздаден и над нас.

Две жени разкриват служението на смъртта

Има доста пасажии в Библията, които пак ни изпитват във връзка с това как виждаме характера на Бога. Ето един пример:

Лев. 24:10-14 А синът на една израилтянка, който беше син на един египтянин, излезе между израилените синове; и синът на израилтянката и един израилтянин се сбиха в стана. И синът на израилтянката похули Името на ГОСПОДА и Го прокле. И го доведоха при Мойсей. А името на майка му беше Саломита, дъщеря на Даврий, от дановото племе. И го поставиха под стража, **докато им се обяви волята на ГОСПОДА. И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Изведи вън от стана онзи, който прокле; и всички, които са го чули, да сложат ръцете си на главата му и цялото общество да го убие с камъни.**

Господ казал на Мойсей да изведе извън стана един човек, който бил похулил Бога и да го убият с камъни. Историята изглежда много ясна. Човекът съгрешил, Бог казал: убийте го с камъни. Мойсей и израилтяните направили точно така:

Лев. 24:23 И така, Мойсей говори на израилените синове и те изведоха вън от стана онзи, който бе прокле ГОСПОДА и го убиха с камъни. Израилените синове направиха, както ГОСПОД заповяда на Мойсей.

Вярата на ханаанката

Тази история ни изпитва по подобен начин както била изпитана ханаанката, която дошла при Христос, молейки Го да излекува дъщеря ѝ.

Мат. 15:22-28 И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика, като казваше: Смили се за мен, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми е лошо обсебена от демон. Но Той не ѝ отговори нито дума. Учениците дойдоха и Му се молеха, като казаха: Отпрати я, защото вика след нас. А Той в отговор каза: Аз не съм изпратен при други, освен при загубените овце от израилевия дом. А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми! Той в отговор каза: Не е хубаво да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата. А тя каза: Да, Господи, но и кученцата ядат от трошите, които падат от трапезата на господарите им! Тогава Исус в отговор ѝ каза: О, жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде, както искаш. И от онзи час дъщеря ѝ оздравя.

Жената дошла, търсейки милост от Исус. В отговор, Исус позволил принципите на закона да я изпитат. Тя била ханаанка, а ето какво юдеите прочитали в закона за ханаанците:

Вт. 7:2-6 и когато ГОСПОД, твоят Бог, ги предаде пред теб, да ги разбиеш, да изпълниш над тях проклятието! Да не склучиш договор с тях и да не ги пожалиш. И да не се сватосваш с тях; да не даваш дъщеря си на сина му и да не вземаш дъщеря му за сина си, защото ще отвърне сина ти от Мен, за да служат на други богове; и така гневът на ГОСПОДА ще пламне против вас и бързо ще те изтребят. Но така да им направите: да съборите жертвениците им, да строшите стълбовете им, да насечете ашерите им и да изгорите с огън издяланите им идоли. Понеже ти си свят народ на ГОСПОДА, своя Бог. ГОСПОД, твоят Бог, те избра, за да бъдеш Негов собствен народ измежду всичките народи, които са по лицето на земята.

Когато Исус напомнил на жената, че е изпратен само при Израил, на нея и било напомнено, че е извън благоволенieto на Бога. Жената можела да закорави врата си и да му се разкрещи: “Ти,

фанатичен, себеправеден юдеин!” Тя можела също да допусне Неговото осъдително служение да я смаже с отчаяние. Но тя се хванала за вярата, че Исус е милостив. Бързо приела присъдата Му, съгласила се с Него и след това се хванала за милостта Му.

Мат. 15:27 “А тя каза: Да, Господи, но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им!”

Жената приела, че не е достойна, но продължила да протяга ръката си, за да получи Неговата милост. Избрала да вярва, че Той е милостив независимо от убеждението за грях, което тегнело над нея, и това че била считана за някой, който е извън канала на благословието. Това е служението на смъртта, и, когато го приемаме, продължавайки да вярваме в милостта на Бога, ще получим тази милост. Виждаме същия процес при жената на кладенеца.

Йоан 4:15-18 Жената Му каза: Господине, дай ми тази вода, за да не ожаднявам и да не извървявам толкова път дотук, за да изваждам. Исус ѝ каза: Иди, повикай мъжа си и ела тук. В отговор жената Му каза: Нямам мъж. Исус ѝ каза: Добре каза, че нямаш мъж; защото петима мъже си имала и този, който сега имаш, не ти е мъж. Това ти право каза.

Преди Исус да разкрие Себе Си като Спасител на света, Той ѝ напомнил за греховното ѝ състояние. Той не направил това, за да я засрами, но, за да може тя да приеме убеждението в грях. Само когато приемаме убеждението в грях сме готови да получим милост, но, ако не вярваме, че Бог е милостив, няма да прострем ръката си, за да я получим.

Как прелюбодейката е убита с камъни

В историята за жената хваната в прелюбодейство виждаме как законодателят прилага Своя закон.

Самият Мойсей не е оформял закон. Христос, ангелът, когото Бог беше определил да върви пред избрания му народ, даде на Мойсей постановления и изисквания, които бяха необходими за една жива религия и за управлението на Божия народ. Ривю енд Херълд, 6-ти май, 1875 г.

Първото нещо което им казва Исус поставя едно много сериозно препятствие в плановете им.

Йоан 8:7 Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.

Тук виждаме как самият законодател ни говори за квалификациите на онези, които са способни да убиват с камъни. Те трябва да бъдат без грях. Колко от наказанията в Стария завет са могли да бъдат осъществени по един праведен начин, щом като онези които са изпълнявали присъдата е трябвало да бъдат без грях? Дали някой човек е квалифициран от самосебе си да извърши едно такова дело? Всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога. Освен че би бил лицемер, защо още не е възможно един грешник да екзекутира друг грешник?

Осъдителната сила на Сатана щеше да го доведе до установяването на една теория за справедливостта, която е непоследователна с милостта. Той твърди, че служи в качеството си на гласа и силата Божия, твърди че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. **По този начин той заема седалището на съда и заявява, че съветите му са непогрешими. Ето къде влиза неговата безмилостна справедливост, един фалшификат на справедливостта, който е омразен на Бога.** Писмо 16а, 1892 г.

Когато първите ни родители яли от плода и приели принципите на сатанинското царство, те приели ума на Сатана по отношение на закона и справедливостта. Съдебната система на Сатана не предоставяла никаква милост. Всеки грях трябва да срещне своето наказание, настоявал Сатана (Копнежът на вековете, стр. 761, Гл. 49 – Параграф 17). В случая със Сатана, грях е всяко нещо, което е в несъгласие със собствените му мисли. Затова като човешки същества ние сме наследили тази идея, че всички които са несъгласни с нас трябва да бъдат наказани безмилостно според престъплението им. Това е причината поради която Израил възприел с такова голямо желание египетската практика за убиването с камъни; тя отразявала безмилостния ум на Сатана.

Ето защо е невъзможно грешникът да умъртвява друг човек, изхождайки от собственото си тълкуване на закона, защото хората ще използват закона, за да унищожат онези които не са съгласни с тях, и точно това са се опитвали фарисеите да направят с Исус - използвали Мойсеевия закон в опита си да унищожат Христос. Точно този принцип Сатана използва срещу Бога. Използва Мойсеевия закон по такъв начин, че да унищожи нашата увереност в любящия характер на нашия небесен Баща. Как го прави? Посредством своята фалшива система за справедливост, в която няма милост.

Когато жената била доведена за присъда при нозете на Исус, Той не извинил греха ѝ. Исус казал: “Който от вас няма грях, нека пръв хвърли камък върху нея.” Жената била сигурна в смъртната си присъда. Онова което се случва после, е нещо което Исус винаги е възнамерявал да прави за грешниците, които усещат дълбочината на своята греховност.

Йоан 8:10-11 И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече.

Осъждането на закона е жизнено важно, за да може да се покаже милост. Защото, без осъждане, няма нужда от благодат; без смъртната присъда, няма нужда от милост. Трябва да помним, че небесното осъждане не е същото като човешкото осъждане, защото Божиите мисли не са като нашите. И така, ние четем:

Йоан 1:17 (Нова Международна Версия) Понеже законът беше даден чрез Мойсей; благодат и истина дойдоха чрез Исус Христос.

Римл. 5:20 Освен това влезе и законът, за да се умножи престъплението, но където се умножи грехът, благодатта се преумножи:

Когато Исус дал на Мойсей инструкцията, онези които прелюбодействат да бъдат умъртвявани, Той искал да докара върху тях ужасните резултати от въвличането в един такъв акт. Понеже четем:

Яков 1:15 И тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт.

Грехът е това което причинява смърт. Грехът е самоунищожителен. Даването на тази инструкция в закона било направено, за да се подчертае смъртоносното естество на греха. Павел ни казва, че това служение на смъртта, което кара хората да виждат себе си като достойни за смърт, е едно славно дело.

2 Кор. 3:7 Но ако служението на смъртта, написано и начертано в камъни, беше славно,...

Щом веднъж приемем смъртната присъда; и жалеем за греховете си под убеждаващото дело на Духа, тогава сме готови да приемем неговата пълнота – Божията опрощаваща благодат и милост.

Когато Исус дал присъдата на закона, който бил написан на камък, това я накарало да загуби всяка надежда за живот. Тя

приела присъдата, но Исус, познавайки сърцето ѝ, и това как била използвана от тези мъже, знаел, че тя е паднала върху Скалата.

1 Кор. 10:4 И всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и тази Канара беше Христос.

Мат. 21:44 И който падне върху този камък, ще се разбие; а върху когото падне, ще го смаже.

Падайки върху скалата Христос Исус, жената действително била убита с камък така както възнамерявал Христос. Тя се отказала от всяка надежда, че би могла да спаси себе си и се предала на милостта на Христос. Убиването с камъни, което Христос възнамерявал, било грешниците да бъдат убедени в греховете си и да потърсят милост. Десетте заповеди били написани на камък, за да отразят това как законът ни убива духовно с камъни и ни осъжда на смърт.

Римл. 5:20 Отгоре на това законът влезе, та престъплението да може да изобилва. Но където изобилстваше грехът, благодатта изобилстваше много повече:

Римл. 3:19 А знаем, че каквото казва законът, казва го на онези, които са под закона, за да се затворят устата на всекиго и целият свят да бъде подсъдим пред Бога.

Онези които отказват да приемат това духовно убиване с камъни на вътрешния човек, накрая ще бъдат смазани от скалата на собствената им съвест и ще се самоосъдят според милостта, която са показвали на другите. Когато не позволяваме на Законодателя да администрира сам закона Си, Сатана го използва, за да ни унищожи, както това се вижда в случая с Юда.

Мат. 27:3-5 Тогава Юда, който Го беше предал, като видя, че беше осъден, се разкая и върна тридесетте сребърника на главните свещеници и старейшините и каза: Съгрших, че предадох невинна кръв. А те казаха: На нас какво ни е от

това? Ти гледай. И като хвърли сребърниците в храма, излезе и отиде, и се обеси.

Щом веднъж някой изтръгне закона от ръцете на Христос, той ще срещне съд според безмилостните обвинения на Сатана и това ще го разбие на прах.

Исус, законодателят на Мойсеевия закон, разкрива ясно как е възнамерявал да бъде използван закона. Възнамерявал е да го използва по такъв начин, че да донесе милост на сломения грешник. Можем да се радваме, че, чрез милостта на Христос, обвинителят, опитващ се да ни доведе до отчаяние е изхвърлен.

Откр. 12:10 И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог.

Горката жена не смеела да повдигне погледа си към лицето на Спасителя, но мълчаливо очаквала осъждането си. Тя приела присъдата срещу себе си. Изумена видяла как нейните обвинители си тръгвали безмълвно объркани; и тогава онези думи на надежда стигнали до ушите ѝ: "Нито Аз те осъждам: иди си и не съгрешавай повече." Сърцето ѝ се разтопило и тя се хвърлила в краката на Исус, изплаквайки своята благодарна любов, и изповядвайки с горчиви сълзи греховете си. Христос действително хвърлил камъни по съвестта на тази жена, за да може тя да получи новостта на живота.

За нея това бе началото на един нов живот, живот на чистота и мир, посветен в служба на Бога. Като вдигна тази паднала душа, Исус направи по-голямо чудо от лекуване и на най-тежката физическа болест. Той излекува духовната - болест, която води към вечна смърт. Каещата се жена стана една от най-ревностните Му почитатели. Със саможертвена любов и преданост тя се отплати за опрощаващата Му милост. Копнежът на вековете, стр. 462, Гл. 50 – Параграф 32

Колко е чудно делото на Духа чрез закона, довеждащо до убеждение в грях, за да можем да получим опрощащата милост и любов на Бога! Колко удивително е чудото на Бога, което превръща нашите каменно-безмилостни сърца в Христоводобни сърца от плът. Колкото по-голямо е библейското осъждане което чувстваме, толкова по-голяма прошка и милост получаваме.

Нека се върнем на историята с младия човек, който бил убит с камъни. Във връзка с греха на богохулството Исус ни казва ясно:

Мат. 12:31 Затова ви казвам: всеки грях и хула ще се прости на хората; но хулата против Духа няма да се прости.

Грехът на богохулството щял да бъде простен, ако младият човек се бил помолил за това. Той можел да изповяда вярата си в Носителя на греха, чрез символа на закланото агне, но не го направил. Когато Мойсей попитал Господ какво да направи, Господ направил това, което прави винаги на първо място – довежда до убеждение за грях. Това убеждение за грях дошло със смъртната присъда. Тя била необходима, за да може да се покаже милост. Ето това е процесът на евангелието.

2 Кор. 3:6 Който ни направи способни да бъдем служители на нов завет – не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а Духът оживотворява.

Ако четете гръцкия в този стих по-внимателно, ще видите последователността.

защото буквата убива, *но* духът дава живот.

Думата *но* може да бъде използвана, или като противопоставяне, или като продължение. Когато е второто, текстът би бил:

защото буквата убива *и* духът дава живот.

Точно това е процесът на евангелието. Писменият закон подсигурява смъртната присъда, за да можем да осъзнаем своето състояние на изгубени. След това можем да получим Духа, който дава живот чрез Божията милост. Чувайки смъртната присъда, младият човек можел да приеме осъждането и да коленичи пред Божия представител, Мойсей, и да поиска от него да се помоли на Бога да му прости. Бог със сигурност щял да отговори на тази молитва, но, понеже този млад човек очевидно не вярвал в това, затова и не могъл да го получи. Той вече се бил лишил от защитата на Бога. Ако Бог се отдръпнал от него, Сатана щял, или да го убие веднага, или да го използва да отвлича и други от Бога, за да намерят смъртта си. Единствената надежда този млад човек да живее била във влизането на закона със смъртната присъда.

Наказанието за убиване с камъни било добавено към закона, заради закоравелите сърца на израилтяните. Не било желанието на Бога хората да бъдат наказвани по този начин, но Той действал чрез тяхното разбиране за справедливост, за да подсигури едно убеждение, с надеждата, че ще потърсят милост. Човекът не потърсил милост и затова умрял. Само ако бе имал вярата на ханаанката, за да приеме присъдата си и след това да моли за милост. Ако бил повярвал, че Бог е милостив, тогава милостта щяла да тържествува над съда.

Кой е на страната на Господ?

Този процес на справедливост и милост се вижда при продължаването в резултата от отстъплението със златното теле:

Изх. 32:26-28 И Мойсей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен! И всичките Левиеви синове се събраха при него. И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си! И Левиевите синове направиха според думата на Мойсей и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа.

Мойсей поканил всички да изберат милост, идвайки при него. Духът на пророчеството обяснява това с повече подробности:

Мойсей помолил всички, които били свободни от този грях на идолопоклонството, да дойдат и да застанат отдясно на него; също и онези, които се били присъединили към бунтовниците в поклонението на този идол, но се били покаяли за греха си за това че така скоро оставили Бога, да застанат отляво на него. Духът на пророчеството, том 1, стр. 251

На всички било предложено прощение, ако желаят да го приемат. Мойсей вече бил осигурил прошка преди това за всички тях. Покланяйки се на златното теле, Израил бил избрал колективно Сатана за свой водач. Това отстъпление било толкова голямо, че само най-дълбокото покаяние би могло да ги спаси. Те трябвало да разберат в каква ужасна опасност се намирили, и, че каузата на нацията щяла наистина да бъде изгубена отвъд всяка надежда, ако не настъпела решителна промяна. Точно в този момент си спомняме едно от най-странните изявления на Исус в Библията:

Мат. 18:6-10 **А който съблазни един от тези малките, които вярват в Мен**, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък и да потънеше в морските дълбочини. Горко на света поради съблазните,

защото съблазните трябва да дойдат; но горко на онзи човек, чрез когото идва съблазънта! **Ако те съблазнява ръката ти или кракът ти, отсечи го и го хвърли от себе си: по-добре е за теб да влезеш в живота куц или недъгав, отколкото с две ръце или с два крака да бъдеш хвърлен във вечния огън. И ако те съблазнява окото ти, извади го и го хвърли от себе си: по-добре е за теб да влезеш в живота с едно око, отколкото да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в огнения пъкъл. Внимавайте да не презирате нито едно от тези малките,** защото ви казвам, че техните ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя Отец, който е на небесата.

Контекстът на Христовите изказвания се отнася за защитата на децата. Исус казва, че е по-добре да си отсечеш ръката или крака, отколкото цялото ти тяло да отиде в пъкъла. Грехът на Израил със златното теле щял да обрече почти всички израилтяни на робство и смърт под контрола на Сатана. Защитата на Бога вече била премахната от лагера. Израил вече бил изразил своите възгледи за справедливост, искайки да убие Мойсей с камъни, и вече бил извадил меча срещу амаличаните, без да има една ясна насока за това от Господ. Понеже действали със собствените си разбирания за съд, Господ спешно се опитал да спаси нацията, да защити малките и да премахне контрола на Сатана над тялото. Хората които упорито отказвали да потърсят прошка от Господ, не само позволили Сатана да ги владее, но позволили на Сатана да атакува чрез тях цялото събрание. Сатана бил проникнал до най-високите нива в организацията чрез Аарон, и хората, които отказвали да се покаят щели да позволят на Сатана да продължи да унищожава организацията отвътре дотогава докато не остане никой.

Една колективна отговорност

Подобна ситуация се разиграла при отстъплението с моавките. Когато князете на Израил докарали моавките в лагера, Сатана спечелил достъп до целия лагер и започнал да убива.

Числа 25:6, 9 И ето, един от израилевите синове дойде и доведе на братята си една мадиамка пред очите на Мойсей и пред цялото общество израилеви синове, когато те плачеха пред входа на шатъра за срещане.... А умрелите от язвата бяха двадесет и четири хиляди души.

Понеже много от водачите, подобно на силния човек в дома (Мат. 12:29) на Израил, били въввлечени, Сатана можел да влиза в лагера, да унищожавя с язви и да съсипва продукцията. Ако тези мъже се покаели, лукавият щял да изгуби достъпа и язвата щяла да бъде спряна. Ако не се покаели, Сатана можел да поддържа достъп към лагера и да продължава да убива мъже, жени и деца с язвата.

Тогава кое е милостивото нещо, което трябва да се направи? Да се позволи ли на водачите на бунта, които отказват да се покаят, да продължат да бъдат тръбопровод за Сатана така че малките да могат да бъдат убити от Сатана? Можете ли да си представите нашия Баща в позицията на такъв, който не е способен да спаси децата Си поради греховете на тези водачи? Единственият път за следване е да се повиши убеждението за грях чрез съдебна присъда.

Числа 25:4 Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Вземи всички началници на народа и ги обеси пред ГОСПОДА срещу слънцето, за да се отвърне от Израил яростният гняв на ГОСПОДА.

През цялото време преди да се изпълни присъдата, тези мъже можели да осъзнаят смъртната си присъда и да поискат милост. Предприемайки тази стъпка, силата на Сатана щяла да бъде възпряна, но като отказали да се покаят те продължили да държат вратата отворена за Сатана и той можел да унищожавя

цялото тяло. С поддържането на упорития си бунт те приканили върху себе си тази присъда. Понеже Христос е светлината, която осветлява всеки човек, който идва на света, Той бил принуден да отсече собствената си ръка (или крак) в колективното тяло, за да не отиде цялото тяло в пъкъла. Елън Уайт изразява това по следния начин:

Бог е пазител, както и върховен водач на народа Си. Той отстранява бунтовниците, за да не водят и други към падение. С пощадата на Каин Бог бе показал на вселената какъв щеше да бъде резултатът, ако оставеше греха ненаказан. Влиянието на живота и учението му върху неговите потомци доведе до поквара, изискваща унищожаване чрез потопа на целия свят. Историята на предпотопните жители свидетелства, че дългият живот не е благословение за грешниците. Дългото Божие търпение не възпря нечестието им. Колкото повече живееха, толкова повече се покваряваха.

Така бе и с отстъплението при Синай. Ако престъплението не бе наказано бързо, същите резултати щяха да се видят отново. Земята щеше да се поквари, както в дните на Ной. Ако тези престъпници бяха помилвани, щяха да дойдат злини, по-големи от онези, последвали пощадяването на Каин. **Божията милост допусна да пострада хиляди, за да предпази от наказание милиони. За да спаси мнозината, Той трябваше да накаже малцината.** Нещо повече, като отхвърли верността си към Него, народът изгуби Божествената си закрила и лишен от нея, бе изложен на силата на враговете си. Ако злото не беше отстранено незабавно, скоро **целият народ щеше да падне в плен на многобройните си и силни врагове.** За доброто на Израил, а и за урок на всички следващи поколения, бе нужно това престъпление да се накаже веднага. Патриарси и пророци, стр. 325, 326, Гл. 28 - Параграф 28, 29

Ако болшинството от Израил било останало вярно на Бога и не било възприело наказателните практики на египтяните, това дело предотвратяващо по-големи бедствия би могло да се извърши с други средства. Но пренебрегването на този злокачествен рак в крайна сметка би унищожило цялото тяло.

Неуспехът да се направи нещо би означавал да се направи зло. Същата сложност виждаме отново при ситуацията с отстъплението при Йордан. Финес, свещеникът, влиза на сцената решен да спре това.

Числа 25:7-12 А Финес, синът на Елеазар, син на свещеника Аарон, като видя това, стана отсред обществото, взе копие в ръката си и влезе след израилтянина в спалнята, и прободете и двамата — израилтянина и жената в корема ѝ. Така язвата престана от израилевите синове. А умрелите от язвата бяха двадесет и четири хиляди души. Тогава ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Финес, синът на Елеазар, син на свещеника Аарон, отвърна яростта Ми от израилевите синове, понеже беше ревностен сред тях с Моята ревност, така че Аз не изтребих израилевите синове в ревността Си. Затова кажи: Ето, Аз му давам Моя завет на мир:

Другите водачи в отстъплението, които били отстранени, престанали да предоставят тръбопровод за Сатана, за да унищожава малките на Израил. Но израилевият княз Зимрий продължил да поддържа вратата отворена за врага. Ако Израил бил верен на Бога, те не биха били в тази ситуация и Той би ги защитавал; но те били далече от Бога, и отново цялото тяло се намирало в опасност заради тези бунтовници.

Какво прави нашият Баща, когато децата Му са избрали да стъпят извън Неговата защита, и има такива, които са решени да оставят една врата за врага, през която да влиза и да ги унищожава? Това вече не е случай при който на някого просто се дава шанса да разкрие своите принципи. Милостта към тялото изисква справедливост към извършителите.

Когато хората мислят за присъди, които сполетяват хората, те са склонни да мислят само за въздействието им върху престъпника. Болшинството не успяват да осъзнаят, че личният грях оказва въздействие не само върху извършителите, но и върху тяхното общество. Когато Израил отишъл да воюва срещи град Гай, те изгубили тридесет и шест души в битката, заради греха на Ахан

(Исус Навин 7:5). Каква е връзката? Грехът на един човек в групата повлиява на всички останали в нея.

Римл. 14:7 Защото никой от нас не живее за себе си и никой не умира за себе си.

Когато вземем в предвид всички размисли, виждаме, че любовта и милостта на Бога винаги действат за най-добрия интерес на Неговите деца. Когато си помислим за ужасното страдание, което издържа Христос като отсича всъщност собствения Си крак или ръка, за да спаси колективното тяло, това ни говори за една сърцераздирателна решителност, действаща преднамерено и с голяма грижа.

Апел да бъдем беряни

Когато бях в средата на двайсетте ми години, пътувах до работа с влак от северните предградия до центъра на Сидни. Имах възможността да свидетелствам на една дама във влака. Дискусиите ни вървяха добре няколко седмици докато тя не разкри от друг източник адвентното учение за съботата и белега на звяра. Когато се срещнахме отново, тя имаше само един въпрос, и той не беше с цел информация, а само за да осъжда.

“Вярваш ли, че, ако спазвам неделата, значи имам белега на звяра?” Казах че спазването на неделата се превръща в белег на звяра, когато тя бъде въведена в сила.

“Значи тогава ти вярваш, че тя е белегът на звяра,” каза тя докато се взираше в мен.

“Ще се радвам да изучавам с теб това по-подробно,” казах аз с надежда.

“Няма какво повече да се изучава,” каза тя твърдо. “Ти вярваш, че спазването на неделата е белегът на звяра и това слага край на дискусиата,” каза тя с решителен тон.

Много се натъжих, че това бил краят на дискусиата и повече никога не говорихме.

Срещах се с този процес на разпитване няколко пъти.

“Вярваш ли, че Исус е сътворено същество?” “Не, вярвам, че Исус е роден от Отец.” “Тогава ти вярваш, че Исус е сътворен.”

“Вярваш ли, че Светият Дух е личност? Да или не!”

“Вярвам че Духът е Духът на Христос.” “Тогава ти вярваш, че Духът е само едно влияние.”

“Желая да изучавам по-подробно с теб моите вярвания по тази тема.” “Имам всички отговори от които се нуждаеш, благодаря ти.”

“Вярваш ли, че трябва да пазим празниците, за да се спасим? Да или не.”

“Аз се наслаждавам на празниците и те са благословение за мен.” “Отговори на въпроса, трябва ли да ги пазим или не!”

“Исус и апостолите са ги пазили и мога да ти обясня как разбирам това, ако желаеш да изучаваш с мен?”

“Аз изучавах този въпрос и за мен проблемът е решен – спазването на празниците е законничество и това е обида към Йехова. Следователно ти обиждаш Йехова като имаш нещо общо с тях!”

Така този дух на инквизиция продължава и по темата за Божия характер.

“Вярваш ли, че Бог убива или не? Това е прост въпрос – просто отговори.”

“Мога да ти обясня какво съм научил и какво съм открил.”

“Ти избягваш въпроса; това е един прост и директен въпрос. Убива ли Бог или не?”

“Цялата сила идва от Бога, така че Бог със сигурност поема отговорността за действията, които се случват на земята.”

“Ти избягваш простият да или не отговор. Следователно сигурно вярваш, че Бог не убива, което Библията напълно отхвърля.”

В обратния случай ме питат: “Вярваш ли, че Бог наказва хора?”

“Библията учи това съвсем ясно. Просто не съм винаги сигурен как точно работи това.”

“Бог е само любов и никога не би действал по такъв начин.”

Когато хората задават такива въпроси и изискват черно-бял отговор според собствените си разбирания, те се чувстват сигурни, че вече знаят всичко, което трябва да се знае. Такова е състоянието на Лаодикия. Господи Исусе, помогни ни винаги да изследваме истината и да бъдем бързи да слушаме и бавни да се гневим, и да се отнасяме към всеки човек с любезност и уважение, така както би желал нашият Баща.

Знам че моят небесен Баща е милостив, жалостив и изобилстващ с доброта и истина, и, че по никакъв начин няма да

оневини виновния; въздава нечестията на бащите върху децата до трето и четвърто поколение. Знам че Той не е насилник, а е с нежно сърце, и че всеки човек ще пожъне това което сее. Знам че онези които обичат Бога и пазят Неговите заповеди чрез вярата Исусова ще получат една защитна ограда срещу Сатана и неговите ангели, и че съботите са едно голямо благословение и защита за Божия народ. Знам че Бог е нашият защитник и че понякога, за да защити децата Си, Той трябва да вземе някои много тежки решения, но вярвам, че Той знае кое е най-доброто. Моят Баща е милостив и затова аз знам, че Той винаги ще се отнася милостиво към мен. Аз не викам заедно с Каин „Нечестият ми е по-голямо отколкото може да бъде простено!“ Знам че изкупителят ми живее и, че тъмнината от погрешното разбиране за Бога изчезва в светлината на Неговия скъпоценен характер.

С това послание сте поканени да се отзовете на последната вест на милост, която трябва да се даде на света. Светът се нуждае от милост и все пак, както разкрихме, той осъжда себе си без милост.

Тъмнината, дължаща се на неправилното разбиране на Бога, обгръща света. Хората губят познанието си за Неговия характер. Той е бил грешно тълкуван и изопачаван. И точно по това време трябва да се прогласи една вест, вест осветляваща с влиянието си и спасяваща със силата си. Неговият характер трябва да се извести. В тъмнината на света трябва да се разискри светлината на славата Му, светлината на Неговата доброта, милост и истина.

Това е делото, очертано от пророк Исаия в думите: "Ти, който носиш благи вести на Ерусалим, издигни силно гласа си; издигни го, не бой се, кажи на Юдовите градове; Ето вашият Бог! Ето Господ Иеова ще дойде със сила и мишцата Му ще владее за Него; ето, наградата Му е с Него и въздаянието Му пред Него" (Ис. 40:9, 10)

Очакващите идването на Младоженеца трябва да кажат на хората: Ето вашият Бог. Когато разнасяме из света последните лъчи на благодатната светлина и последната

вест на милост, ние всъщност разкриваме любвеобилния характер на Бога. Божиите чеда са призвани да изявят Неговата слава. Собствения им живот и характер трябва да свидетелства за онова, което Божията благодат е сторила в тях. Притчи Христови, стр. 415, Гл. „Да посрещнат Младоженеца“ - Параграф 21

В този контекст помислете за думите на Исус:

Мат. 7:1-3 Не съдете, [без милост] за да не бъдете съдени [без милост]. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. И защо гледаш съчицата в окото на брат си, а не усещаш гредата в своето око?

Каня ви да изучавате този въпрос внимателно. Какъв е нашият небесен Баща? Какъв е действително Неговият характер? Дали Той е решил да убива физически с камъни хората както е писано в Тората, или е позволил на Божия народ да има една съдебна система, която е според неговия египетски начин на мислене, но не била добра? Позволил ли е Той съд без милост за онези, които не показват милост?

Вие отсъдете.

Боговете на Египет като светкавици от небето

Библията съдържа няколко случая, в които хората са били осъждани на убиване с камъни заради техните престъпления. Откъде е дошла тази практика. Бог ли е представил тази идея на Мойсей или тя е дошла от друг източник?

А какво да кажем за пасажи като този?

Числа 11:1 И народът роптаеше и това беше зло в ушите на ГОСПОДА. И ГОСПОД чу и гневът Му пламна, и огън от ГОСПОДА се запали между тях и пояждаше в края на стана.

Как примиряваме този факт с един любящ Бог. Исус ни казва:

Мат. 7:2 Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

Възможно ли е присъдите, които сполетели Израил да са по-скоро свързани с техните идеи за съд вместо да идват от самия Бог? Дали грехът със златното теле е променил нещо във връзката между Бог и Израил? Важно ли е да се разбере това? Онзи който има уши, нека слуша.